

Socialistskæbner i Sovjetrusland.

**Hvordan Bolschevikerne behandler Revolutionens og Frihedens Veteraner.
En oprørende Liste.**

Der er i Anledning af Sovjets 10 Aars Jubilæum udsendt Meddelelse om løbende Amnesti for en Række Forbrydere, men i Meddelelsen hedder det udtrykkeligt, at Amnestien omfatter ikke aktive Medlemmer af politiske Partier, hvis Formaal er at omstyrte Sovjetmagten, eller Personer, der er dømt for at have gjort sig skyldig i Svig overfor Staten.

De arresterede Socialdemokrater skal derfor vansmægte i Ruslands Fængsler. Vil man vide, hvad det er for Folk, der er undtagne fra Amnestien, saa er der i disse Dage en udmærket Lejlighed hertil.

Den socialistiske Arbejder-Internationale har nedsat en Kommission, der skal undersøge de i Rusland arresterede Socialdemokraters Skæbne, og det er et rystende Resultat, den er kommen til. Det drejer sig om Mænd og Kvinder, hvis Skyld består i, at de har tilhørt det socialeokratiske Parti og derfor efter administrativ Domsforhandling for lukkede Døre er bleven deporterede og har været Genstand for den mest raa og haardhændede Behandling.

Berættningen indeholder en Liste, der ikke gør Krav paa at være udtømmende over sandt dannede uheldige, der endnu venter paa deres Befrielse. Det er, som man vil se, næsten alle sammen gamle Socialister og revolutionære, som har haft den Misskæbne at have en anden Mening end det herskende Regimes Mænd, og som derfor nu maa bære deres tragiske Skæbne.

Her er Fortegnelsen:

Viktor Korobkow.

Bogtrykker fra Odessa, Medlem af Partiet siden Begyndelsen af dette Aarhundre. Blev under Zarismen dømt til Forvisning. Efter Revolutionen i 1917 Formand for Fagforeningsrådet i Odessa. Paa Grund af sin Virksomhed i Fagforeningsbevægelsen, arresteret 1920, og i 1923 interneret i en Koncentrationslejr. 1925 blev han overført til Fængslet i Tobolsk. Efter Afsoningen af Straffen fik han i 1926 en ny Dom paa tre Aar.

Benjamin Trochlenberg.

Arbejder fra Odessa. Deltog i den revolutionære Bevægelse i Firserne og har ofte været i Fængsel i Sibirien. Efter Revolutionen i 1917 blev han Viceformand for Fagforeningsrådet i Odessa. I 1923 blev han sammen med sin Son, Medlem af det socialdemokratiske Ungdomsforbund, arresteret og interneret paa Solovetski-Oen. Nu forvist til Turkestan.

Alexander Dewjakin.

Bogtrykker fra Moskwa, Partimedlem siden Begyndelsen af Halvfemserne. En af Stifterne og Lederne af Bogtrykkerforbundet. I 1920 blev han arresteret, atter løsladt og af Arbejderne valgt til Arbejdsrådsmedlem. 1922 fulgte en ny Arrestation i Sammenhæng med en Bogtrykkerstrejke i Moskwa. Nu i Landsforvisning.

Georg Kutchin.

Partimedlem siden 1905, Kommissær paa Vestfronten i 1917, i 1924 overskred han uden Tilladelse Grænsen og tog Del i den socialdemokratiske Arbejder-Internationales Eksekutivmøde i Wien. I 1924 blev han arresteret i Leningrad og paa Grund af sin Partivirksomhed, i første Række sin Deltagelse i den nævnte Konference, idømt 10 Aars Fængsel, som han for Tiden afsoner.

Sergei Zederbaum Jeshow

(en Broder til den afdøde Partifælle Martow), Socialist siden 90-erne. En af Stifterne af det socialdemokratiske Parti. Under Czardømmet 10 Aars Fængsel. 1921 arresteret i en Partiforsamling, efter et Aars Fængsel forvist til Wjotka, derefter til Sibirien, hvor han stadig befinder sig.

Franz Bijalowski.

Metalarbejder, aktiv Socialist siden 1910. Efter Revolutionen Arbejdsmand i Moskwa. 1922, efter en Bogtrykkerstrejke, arresteret. 1923 atter arresteret og anbragt i en Koncentrationslejr. Sin Straf afsonede han i Fertominsk og i Fængslet i Tobolsk. Efter Afsoningen blev han dømt til Landsforvisning til Sibirien i tre Aar. Her befinder han sig stadig.

Ilja Buksin.

Bogtrykker, Partimedlem siden 1903. Revolutionen i 1917 befriede ham fra Sibirien. I 1920 blev han for sin Virksomhed i Bogtrykkerforbundet arresteret i Moskwa. I 1924 blev han for Deltagelse i Partiarbejde arresteret og idømt tre Aars Fængsel. Senere fik han tre Aars Forvisning.

Boris Ber.

Partimedlem siden 1903. Indtil 1917 sex Aar i Fængsel. 1920 arresteret i Charkow og forvist til forskellige Steder. Stadig landsforvist.

Wassili Jepifanoff.

Partimedlem siden 90-erne. Metalarbejder. Under Czardømmet idømt talrige Fængselsstraffe. Nu forvist til Tobolsk.

Alexander Bowschowski.

Partimedlem siden 1902. Indtil 1920, da Bolschevikerne opløste Bogtrykkerforbundet. Formand for dette. Siden 1923 landsforvist.

Konkordia Sacharowa.

gammel kvindelig Socialdemokrat. Blev første Gang arresteret i 1897. Derpaa i 1921, atter løsladt og paany arresteret i 1922. Siden da er hun af den politiske Statsforvaltning sendt fra det ene Sted til det andet. For Tiden i Sibirien.

Andrej Kranichfeld.

en af Stifterne af det socialdemokratiske Ungdomsforbund. Blev som 19-aarig arresteret i 1921. Har siden stadig været i Fængsel eller deporteret. Befinder sig nu i Turkestan.

Rosa Elman.

Medlem af Ungdomsforbundet. Blev som 20-aarig arresteret i 1921. 7 Maaneders Fængsel. Kort efter atter arresteret. Siden har hun ikke været i Frihed, men har faaet Straf efter Straf. Hun har endnu to Aar tilbage af den sidste Straf, saa at der mindst vil gaa ni Aar, inden hun gænsker Friheden. Der er ikke rejst anden Anklage mod hende, end at hun tilhører Socialdemokratiet.

Efter den ovenfor citerede Nyhed om Kommunisterens Jubileums-Amnesti maa man antage, at disse politiske Fanger og talrige andre, ikke mindre værdige, er udelukkede fra Benaadning. Det russiske Kommunistparti vil tjene sine egne Interesser og rense sin egen Ære, om det havde sørget for, at der paa 10 Aarsdagen

for Novemberrevolutionen i 1917 ikke mere fandtes nogen Martyr for sin Overbevisning i de russiske Fængsler eller Forvisningssteder.

Men det har det ogsaa ikke villet.

Den videbegærlige Dreng.

En Samtale mellem Teglværksejeren og hans Son.

Far, hvad er det for en Bygning?

Det er et Teglværk, min Dreng. Hvem tilhører det, Far?

Mig, min Dreng.

Tilhører alle de mange Stabler Sten Dig, Far?

Ja, hver Sten er min Ejendom.

Aah, hvor har det taget lang Tid at lave alle de Sten. Har Du lavet dem alene, Far?

Nej, de Mænd, som Du ser graver i Jorden derhenne, har lavet Stenene for mig?

Tilhører Mændene da ogsaa Dig?

Nej, min Dreng. Det er frie Arbejdere. Man kan ikke eje andre Mennesker; det er Slaveri.

Hvad er en Slave, Far?

En Slave, min Dreng, er en Mand, som hele sit Liv maa arbejde for en anden og kun faar Føde og Klæder derfor!

Hvorfor arbejder Mændene saa haardt? Tror du, de er glade for at fylde og skubbe de tunge og store Vogne?

Nej, jeg tror just ikke, de er glade for det; men hvis de ikke gør det, faar de intet at spise!

Er de Arbejdere rige, Far?

Nej, de er skam ikke rige.

Har de ogsaa noget godt Tøj, og har de ogsaa Tid til at køre i Bil?

Nej, de maa stadig arbejde for at kunne leve?

Hvordan mener Du — for at kunne leve?

Jeg mener: De maa stadig arbejde for at kunne faa Penge til at betale deres Mad og Drikke og Bolig og alt det.

Har disse Arbejdere det da bedre end Slaver?

Sikkert, min Dreng. Det er frie Mennesker, som ikke be-

høver at arbejde for mig, hvis de ikke vil. De kan gaa, hvornaar de ønsker det, min Dreng.

Hvis de nu gaar, behøver de saa ikke at arbejde mere, Far?

Jo, naturligvis, saa maa de tage Arbejde hos en anden.

Og faar de saa hos den anden mere end nødvendigt for at kunne leve?

Det tror jeg ikke.

Hvordan har disse Arbejdere det saa bedre end Slaver?

Fordi de er fri og har deres egen Vilje.

Giver Du dem noget, hvis en af dem forlader Dig?

Nej, jeg antager en anden Arbejder og sætter ham paa den bortdragnes Plads. — Hvis jeg vil.

Saa behøver Du heller ikke at omgaaes saa forsigtig med dem, som hvis de var dine Slaver?

Nej, det kan maaske godt siges.

Men sig mig nu, Far, hvorfor er det saa bedre for Arbejderne, at de er fri?

Spørg dog ikke saa enfoldigt, min Dreng?

—

Hvad laver man Stenene af, Far?

Af Ler, min Dreng.

Har Du lavet Leret, Far?

Nej, det har Vorherre gjort. Har han gjort det for Dig, Far?

Nej, jeg har skam købt Leret. Af Vorherre?

Nej, af en Mand.

Har den Mand saa købt det af Gud?

Nej, naturligvis ikke. Han har vel købt det af en anden, tænker jeg.

Ja, men saa den allerførste, som har ejet det, har han saa købt det af Gud.

Det tror jeg ikke.

Hvordan kom det saa i hans Besiddelse?

Jeg tænker han tilegnede sig det.

Hvis nu Arbejderne tilegnede sig Leret, saa blev det ogsaa deres Ejendom, Far?

Lad mig nu dog faa Ro for dine mange Spørgsmaal, Dreng!

Toni.

Er De Medlem af Socialdemokratiet? Ellers bør De blive det!

Giv ud af socialdemokratiskum fæløgem.

Bladstyrari: M. S. Viðstein.

Prentsmiðja »Þoröya Social-Demokrates, Tórshavn.

Klokken 12 stod de udenfor Slider-Hans' Rønne. De saa gravalvorlige ud begge to. Slider-Hans havde ogsaa Hakker med og gik med lange, sejle Skridt. Karl Petter, som var lidt kortere i det, havde ondt ved at følge med. Men han tog to Skridt, naar Slider-Hans tog et. Og derfor kom de frem til Fuglebjergsket samtidig. For mange Aar siden holdt Taterne til der og opdannede deres gamle Øg, som de bagefter red til Viborg Marked med. En Gang blev en Kalkbrænder borte her i Byen. Det var en Lørdagsnat med Brændevin og Slagsmaal. Man fandt hans Hue oppe paa Fuglebjerg — og en Askehoj med brændte Ben i Efter den Dag spøjede det deroppe. Nogle havde ogsaa set Kalkbrænderen ride paa et Benrad til Hest en mørk Nat. Derfor gjorde Folk sig ingen unyttige Ærinder paa det Held. Og jeg mindes, hvorledes jeg som lille barfodet Hverdreng gerne blundede med det

ene Øje — det vil sige det, der var nærmest Fuglebjerg! — hver Gang jeg gik ud om Høst-aftenerne. Jovist spøjede det.

Den her Midsommeraften sad en ung Knos inde fra Byen med sin Pige omkring Livet oppe paa Toppen af Bjerget. Knose, som er forskeld og Piger, som gaar i Giftemaalstanker, tror ikke paa Spøgelse og dumme Historier. Og derfor sad de deroppe, lunt og fredeligt og tittede hinanden ind i Øjnene, og havde det saa rart paa alle Maader. Til med et, da de hørte tunge Fodtrine og Støj af Sten, der rullede nedover. De smøg sig bagom en Busk for at se, hvem der kom.

Og de saa Slider-Hans først og senere Karl Petter.

Nu vidste baade Knosen og Pigen at Slider-Hans var en Karl, som havde en lang Arbejdsdag — det samme kunde nu ikke siges om den lille trinde Karl Petter — men at han var ude med Værktøj og fuld Hver-

dagsudrustning. Halvstovler og Bulehat og alt det der, saa sent paa Midsommeraftenen, det kunde de ikke fatte. Fremfor alt, naar Karl Petter var med. En lang Stund stod de ogsaa kun og gabede. Men til sidst kom Knosen til en vis Klarhed:

— Marie, — — — de tænker paa al grave efter Skatten i Fuglebjerg, de to!

— Tror du?

— Ja, naturligvis. Det var i hvertfald de to jeg mindt havde ventet.

De to Unge kom overens om, at de vilde luske bagefter og kigge lidt. Og de fik ikke Lov til al luske ret langt, for de to Skattedragere standse og hvi-lende sig paa deres Spader og talte lavmælt.

Det var Karl Petter, som førte Ordet.

— Og naar nu Klokke er 12 snart, skal du først og sidst komme i Hu, at du ikke siger det mindste Kvæk. Tavs som Graven, thi siger du blot et ene-

ste Ord, er det forbi med Skat-

for denne Gang, husk det!

— Jo, det skulde Slider-Hans nok huske paa, Naturligvis.

Og saa vandrede Gubberne opover igen. Og de to Unge fulgte nysgerrigt efter, paa behørig Afstand!

Helt oppe paa Fuglebjerg, hvor ikke et Træ skygger for Udsigten, lige op til Grønnedybet, som er 40 Alen dybt, ligger en sammenfalden Kakkelvov. Ja, Gud alene ved, hvor gammel den er. Der vokser Græs og Fandens Mælkebøtte oven paa Murværket, der er frønet og grønt af aarhundredgammelt Mos. I Tidens Løb er denne gamle Kalkovn, som tillige har været Kalkbrud, dannet sig en hel Grotte. Inde i den Grotte smøg Gubberne sig. Karl Petter smøg først ind paa Knæ og bagefter Slider-Hans, tyst som en Rotte.

Og ikke langt derfra stod de to Unge og havde paa deres Plads den bedste Udsigt til

Skattegraverne. Og havde den største Møje med at holde Lat-

teren tilbage.

— Bare de nu er heldige at finde Skatten, lo Knosen. Det kunde være morsomt at lave lidt Spøg med dem.

— Ja, gør kun det, hviskede hun. Det skader da ikke. Og saa blev hun siddende og saa hendes Knos paa Knæ smyg sig hen til den gamle Kalkovn. Han tager det forsigtigt og har sikkert noget meget morsomt for, kan hun se paa ham.

Der er tyst derinde i Kalkoven endnu. Ikke en Lyd forstyrrer Natens Stillehed. Kun et hæst Fugleskrig lyder nu og da inde over den store øde Hede. Og Søen derborte er klar som det pureste Sølv i en bled sort Ramme af Træ og Krat.

Og Husene ligger graa nede i Dalen, langt dernede, 40 Alen er der derved til Grønnedybet.

(Sluttes).